

28 Ιουνίου 2021

Ὁ Ἅγ. Παΐσιος γιὰ τὴν Ψυχολογία καὶ Ψυχιατρικὴ

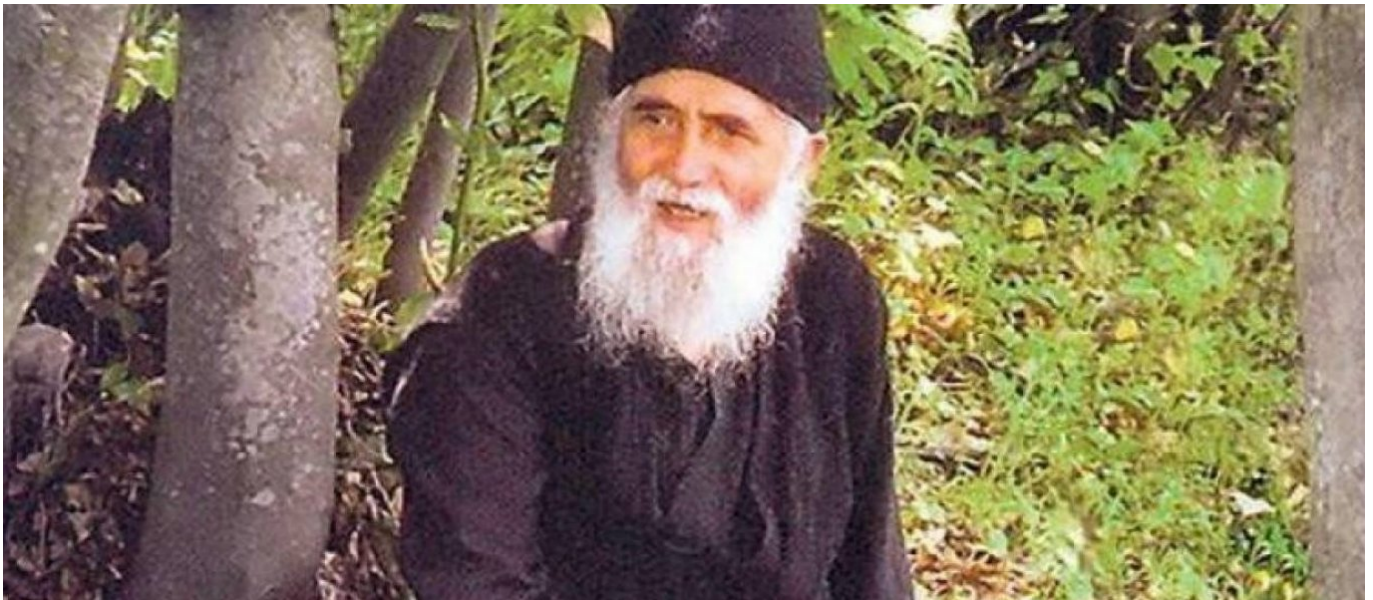
[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἅγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία / Ὑγεία καὶ ἰατρικά θέματα](#)

Πρὸς Βασίλειον

Τίμιος Σταυρὸς 23/7/1977

Ἀγαπητέ μου ἀδελφὲ κύριε Βασίλειε,

«Χαῖρε ἐν Κυρίῳ»



Διάβασα τὸ βιβλίο σας [καί], ἂν καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρμόδιος, θὰ σᾶς πῶ τὸ λογισμό μου ἐπάνω σ' αὐτὰ πού μοῦ γράφετε, μιὰ πὺ τὸ ζητᾶτε.

Κατ' ἀρχὰς ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου «Ψυχολογία» [1] δὲν μοῦ ἄρεσε.

Μέσα ἔχει πολλὰ καλὰ – καὶ πολὺ θὰ βοηθήσουν τοὺς νέους- ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτά, ἐὰν δὲν τὰ γνῶριζαν οἱ νέοι (τὰ λέγατε μόνο στοὺς ἐκπαιδευτικούς), θὰ βοηθοῦσαν καλύτερα.

Ἐπίσης, ἐὰν περισσότερο τὰ παρουσιάζετε τὰ πράγματα πνευματικὰ -παρὰ ἐπιστημονικὰ- θὰ βοηθιόντουσαν πιὸ θετικὰ (μὲ τὸ νὰ συλλάβουν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς) νὰ ἔλθῃ ἡ Θεία Χάρις μὲ τὴν θεία παρηγοριά, γιὰ νὰ νοιώθουν χαρούμενα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ μὴν καταφεύγουν σὲ χαμηλὲς καὶ μάταιες χαρὲς, ποὺ δὲν ξεδιψᾶνε τὴν ψυχὴ, ἀλλὰ τὴν καΐνε περισσότερο.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν πιστεύει στὸ Θεὸ καὶ στὴ μέλλουσα αἰώνια ζωὴ, καταδικάζει αἰώνια τὴ ψυχὴ του, καὶ μένει ἀπαρηγόρητος καὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Νομίζω ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια πρέπει νὰ γίνῃ σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση· διότι βλέπουμε σχεδὸν ὅλη τὴν Εὐρώπη ποὺ διέθεσε ὅλη τὴν ἐπιστήμη (τὴν ἀνθρώπινη γνώση), γιὰ νὰ διορθώσῃ [δῆθεν] τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν εἶναι [ἐν. ἐπειδὴ δὲν εἶναι] οἱ ἴδιοι (σχεδὸν ὅλοι) στραμμένοι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ [γιὰ] νὰ [μὴ] ζητᾶνε καὶ τὴν θεία Του ἐπέμβαση, ταλαιπωροῦνται συνέχεια, καὶ ταλαιπωροῦν συνέχεια μικροὺς καὶ μεγάλους· καὶ ἀπὸ τὴν φύση [Ἐννοεῖ, τὸ φυσικὸ περιβάλλον], τὴν ὁποία σιγὰ-σιγὰ παραμορφώνουν, ἄρχισαν νὰ παραμορφώνουν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ τοὺς «περιποιοῦνται» στὰ ψυχιατρεῖα μὲ ἠλεκτροσόκ. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλέησῃ.

Συγχώρεσέ με, τὰ γράφω μὲ πόνο, γιατί βλέπω τὴν καημένη τὴν νεολαία ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ πνευματικούς, γιατί οἱ περισσότεροι [πνευματικοὶ] ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πρόνοια (ἐνῶ ὑπάρχει ἡ κοινωνικὴ πρόνοια καὶ κάνει πιὸ καλύτερα τὴ δουλειά της στὸν τομέα αὐτό), καὶ τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ (δυστυχῶς), τὸ κάνουν ψυχίατροι [2], ποὺ οἱ περισσότεροι δὲν παραδέχονται ψυχὴ, ἢ τὴν παραδέχονται μὲ τὸν δικό τους τρόπο, καὶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζουν (ἐν.: δὲν ἀναγνωρίζουν) τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς, ποὺ μιὰ ψυχὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καθὼς μᾶς λέει ὁ Χριστός.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν καὶ τὰ ψυχολογικὰ βιβλία καὶ τὰ ψυχολογικὰ βιβλία, θὰ ἔχουμε λιγότερες αὐτοκτονίες, γιατί πολλοὶ ποὺ τὰ διαβάζουν, καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους, ἐνῶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διώχνει καὶ τὰ κληρονομικὰ καὶ σκορπάει καὶ χαρά.

Ἐὰν τὸ ἐπανεκδώσετε, δῶστε «τὰ πρωτεῖα στὰ Ἀναστάσιμα».

Μὲ πολλὴ ἀγάπη Χριστοῦ

Ὁ ἀδελφός σας

Μον. Παΐσιος

[1] Ὁ Γέροντας, ἐνῶ συνιστοῦσε στοὺς ἀσθενεῖς νὰ συμβουλευῶνται χριστιανοὺς ἰατροὺς -«διότι τοὺς φωτίζει ὁ Θεός» κατὰ τὸ λόγιό του- εἶχε ἐκφράσει ἐπανειλημμένως τὴν ἀπαρέσκειά του πρὸς τὰ «ψυχολογικὰ» βιβλία, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν «ψυχολογία» καὶ τὴν «ψυχιατρικὴ» ἢ ὁποῖα ἀσκεῖται ἀπὸ

έπιστήμονες καὶ ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν στὴν ὑπαρξη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ὅπως δέχεται αὐτὴν ἡ θεολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. ὄντας ὁ ἴδιος βαθὺς γνώστης, Χάριτι Θεοῦ, τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνοικούσης στὸν ἄνθρωπο λογικῆς καὶ νοεραῆς ψυχῆς, τῶν φυσιολογικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν παθολογικῶν ἐκδηλώσεων της, στενοχωριόταν καὶ ὑπέφερε πολὺ, ὅταν ἔβλεπε τὶς βαριεὲς ἀστοχίαι καὶ τὰ λάθη στὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν σοβαρότατες συνέπειαι γιὰ τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸ περιβάλλον του.

Δεδομένου δὲ ὅτι οἱ πλεῖστοι ἀκαδημαϊκοὶ δάσκαλοι τῆς ψυχιατρικῆς θεωροῦν ὅτι τὰ «ψυχικὰ φαινόμενα» ἔχουν μόνον βιολογικὸ ὑπόβαθρο -θεώρηση, ἡ ὁποία συνιστᾷ ἄρνηση τῆς ὑπαρξης ἄυλης, νοερῆς καὶ λογικῆς ψυχῆς στὸν ἄνθρωπο- ἦταν πολὺ ἐπιφυλακτικὸς ἢ ἀρνητικὸς γιὰ πολλὰς «θεραπεῖαι» ποὺ ἐφάρμοζαν οἱ προαναφερθέντες ψυχίατροι.

Ὁ Γέροντας θεωροῦσε ὅτι τὰ αἷτια τῶν περισσοτέρων ψυχικῶν ἀσθενειῶν εἶναι πνευματικὰ καὶ ὅτι τὰ «ψυχοφάρμακα» δὲν θεραπεύουν, ἀλλὰ ἔχουν μόνον κατασταλτικὸ χαρακτήρα, καὶ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ φειδῶ σὲ περιπτώσεις πασχόντων «ψυχασθενῶν», ἕως ὅτου καταστῆ ἐφικτὴ ἡ ἐπικοινωνία μὲ αὐτούς.

[2] Ὁ Γέροντας θλίβεται καὶ πονᾷ, διότι διαπιστώνει ὅτι πολλοὶ πνευματικοὶ (ἐξομολόγοι) ἔχουν ἐγκαταλείψει τὸ κύριο ἔργο τους -ποὺ εἶναι ἡ διαποίμανση τῶν νέων- καὶ ἀσχολοῦνται μὲ ἔργα δευτερεύοντα. Ταυτόχρονα δηλώνει τὴν σαφῆ ἀντίθεσή του πρὸς τὴν ἀνάθεση τοῦ ἔργου τῶν πνευματικῶν σὲ ψυχιάτρος -καὶ φυσικὰ καὶ πρὸς τὴν περίπου ταυτόσημη μεταποίηση τῶν πνευματικῶν σὲ ψυχιάτρος, ποὺ ἐπιχειρεῖται στὶς ἡμέρες μας. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ν' αὐξάνουν οἱ τρόφιμοι τῶν ψυχιατρειῶν καὶ οἱ αὐτοκτονίαι, ἐνῶ αὐτὰ θὰ περιορίζονταν δραστικά, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία μας διέθετε πολλοὺς θεοφώτιστους πνευματικούς!

Πηγή: agiazoni.gr